

SEZGİN KAYMAZ • Düz Dünyacılar

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıssas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuf* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

İletişim Yayınları 3296 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 588

ISBN-13: 978-975-05-3500-0

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

I. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Düz Dünyacılar

Gözünde gözü yoktu, sekiz derece miyoptu
ama bileğinde gözü vardı, tabelayı göremediği
için bana sorardı: “Abi maç kaç kaç?”
Söyledim ben. Skoru beğenmediyse
“Dur o zaman,” der, istediği doksana
takıverirdi topu.

Ali Ulvi'ye...

ve

Dağlarımız, kayalarımız gibiydi.
Sarptı, berkti, upuzundu, koskocaydı,
görkemliydi, yenilmezdi, hem ekşiydi
hem güleçti, dibine kadar dosttu.

Kenan'a...

*Ol kâdirim kudret ile nazar kıldı
Hurrem olup yer altına girdim işte*

– AHMED YESEVÎ

Uyandırıldı varlık. Kimin uyandırdığını bilmiyordu. Gerindi, genleşti, solundan sağına döndü, uykumu ne güzel almışım diye geçirdi içinden, ağzım da kurumamış, demek ki horlamamışım. Doğrulup oturdu. Ne kadar ferahtı Allahım, bıraksan uçacak, ne kadar iyiydi. Kaç zaman var böyle zimba gibi hissetmemişti. Sanki ağırlık yeleştiyle, ağırlık ayaklığı, ağırlık bilekliğiyle iki saat ter ter tepinmiş, sonra ağırlıkları sıyrıp çıkarmış da hafifleyivermiş gibiydi. Kuş gibiydi kuş.

“Hadi bakalım.”

“Efendim?” Dönüp sesin geldiği tarafa baktı varlık. Kimse yoktu. İlk yanlışı tarafa baktım zannetti, ardından bir dalgalanma gördü burnunun dibinde. Hava kırılıp bükülüyor, atom atom birleşip usulca şekle şemâle bürünüyordu. “Kim o?” dedi ürkererek.

“Gidiyoruz.” Kırılıp bükülen, dalgalanıp çalkalanan hava konuştu. “Toparlan artık.” Ses sese benzemiyordu, şarkıya, şiire benziyordu, ömrün yettikçe dinlersin, o kadar güzel. “Hadi hadi, korkma, kalkiver.”

Bıraksan korkacaktı varlık, ama korkamıyordu; otomatik hareketlerle itaat etti şarkıya... veya şiire... veya sese. Kalktı.

“Gel.”

Kim gel, nereye gel, nasıl gel?

“Nasıl?”

“Dümdüz gel.”

“Şöylemesine mi böylemesine mi?”

“Gel işte.”

Geldi.

*Afyon Garına benzerim
Uğramayan tren olmaz
Sarhoş barına benzerim
Destur ile giren olmaz*

– ALİ EKBER EREN

Belki uçuyor, belki koşuyordu, bilemiyordun, belki süzülüyor, belki havaya suya nesneye katışıp karmaşıyor, o katıştığı şey oluyor, sonra incitmeden içinden geçip yola devam ediyordu. Bilemiyordun.

“Hoş geldin Kardeşim.”

Gene o ses.

“Bana mı dedin... dediniz?”

“Sizli bizli gerek yok öyle. Sana dedim, evet. Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

Belki her yere, belki hiçbir yere gidiyorlar gibiydi, bilemiyordun. Varlığın içinden, ne bileyim ben demek geçti, tam ağzından çıkaracakken kabalık olur diye tuttu çenesini, “Bilmiyorum,” dedi çaresizce. Rüya görüyordu galiba. Birden mermi gibi çakıldı karşısına çıkan bir höyüğe, geri tepti, yansıdı, göğe ağdı, simsiyah karanlığın içinde masmavi dönüp duran dünyayı gördü, bir yörünge çizdi, iki tur attı, fırladı, güneşin yanından geçti. Kesin rüya görüyorum dedi o zaman, kesin.

“Değil.”

“Efendim?”

Ses şakıdı. “Rüya değil, apaçık gerçek.” Konuşkan bir ses-ti. “Dert etme, böyle düşünmen normal. Herkes böyle dü-şünür.”

Kim herkes? Nasıl herkes? “Herkes derken?”

Ses zarifçe kımıldandı, akıllara zarar bir güzel yüz çaktı döndü boşlukta. “Araba desem?”

Bu sefer ne alâkası var demek geçti varlığın içinden, tam ağzından çıkaracakken kabalık olur diye gene tuttu çenesi-ni, “Nasıl yani araba?” dedi gene çaresizce.

“Dört çeker? Böcek siyah? Metalik? Porsche? Sıfırdan yü-ze iki virgül sekiz saniye? Plakasını da vereyim mi?”

Bunun arabasından bahsediyordu ses. “Vermeyin,” dedi.

“Lütfen ama...” Akıllara zarar güzellikteki yüz bir görün-dü bir kayboldu boşlukta, “... Sizli bizli olmuyor hiç. Rahat ol, gevşe, hatırla.”

Not not yükselip alçalan şarkı gibi ses, dalgalanıp ışık ışık şekillenen boşluk, bir görünüp bir kaybolan hayâl bile edile-meyecek kadar güzel bir yüz... Gel de hatırlama; hatırlayiver-di varlık. “Arsa bakmaya gitmişim.” Kendi kendine konuşur gibiydi. “Susuz köyünden geçtim, yokuşa vurdum... Sonra...”

“Sonra?”

Sonra beyni zonklamış, gözü kararmış, bayılacak gibi ol-muştu direksiyon başında, bana bir şeyler oluyor, kenara çe-keyim demişti; son hatırladığı buydu. “Tam kenara çekecek-tim, bayılmışım galiba,” dedi, ama emin değildi. “Çektim de öyle mi bayıldım acaba, çekmeden mi bayıldım, bilemiyo-rum, emin değilim.”

“Ben eminim.”

“Bayılmış mıyım?”

“Sayılır.” O güzel yüz daha belirgindi şimdi, kendi gibi se-si de gülümsüyordu. “Ama daha iyi anlaşılması bakımından şöyle diyelim istersen: Öldün.”

“Efendim?”

“Gitti senin cânım Porsche. Kaput. Pert. Hurdahaş. On iki metre on santim irtifadan tepe üstü çakıldın Kardeşim. Çakılış o çakılış, tavan senin oturduğun koltuğa yapıştı, sandviç oldun, öldün.”

Rüya değilse bile fazlasıyla rüya gibi duruyordu; uçuşlar, yansımalar, delip geçişler, dünya, güneş, bayılmalar, ölmeler falan. Bir ümit, sordu: “Ciddi misiniz cidden?”

“Bak darılacağım ama artık, hâlâ mı sizli bizli?”

“Özür dilerim.” Fakat kardeşim, bu kadar mı sakın verildi ölüm haberi, bu kadar mı güleç, bu kadar mı güzel? “Ciddi misin demek istemiştin.”

“Sence?” dedi ses ve sonra sahibi ortaya çıktı. Uçuş uçuş, bembeyaz bir giysi vardı üzerinde, giyinmemiş de sırtına atıvermiş gibiydi. Bir an öncesine kadar boşlukta belirip belirip kaybolan akıllara zarar güzellikteki yüzü, gövdesine kavuşunca güzelliğin sınırını da aşmış şimdi, almış başını gitmişti; anlatamazdın, anlayamazdın, bakmalara dayanamazdın.

“Siz... pardon, sen... melek misin yani?”

Melek ışıdı. “Bravo.” Bir sürprizi varmış, bir yerlerden bir hediye paketi çıkarıverecekmiş gibi gizemli bir gülümseme yerleştirmişti yüzüne; boşluğa bakıyordu. “İşte geldik.” Boşluk meleğin yüzü gibi ışıdı birden, yarıldı, kat kat açıldı, ikilinin önüne serildi. Yüksekten iniyormuş gibi oldular bir an, bir an sonra yerin dibinden bitiyormuş gibi oldular, ya indiler, ya çıktılar, ayakları toprağa erdi.

“Nereye geldik?”

“Herkesin geldiği yere.” Etrafını saran hava dalgalandı, melek kayboldu.